

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 9CoCsp/28/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8619201361
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 01. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Jusková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8619201361.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Juskovej a členiek senátu JUDr. Jany Burešovej a JUDr. Marianny Hirkovej v spore žalobcu E. M. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. Z. XX, XXX XX A., občana Slovenskej republiky, zastúpeného advokátom JUDr. Petrom Vachanom, so sídlom Pavla Mudroňa 1191/5, 010 01 Žilina, IČO: 42 350 026, proti žalovanému: Home Credit Slovakia, a.s., so sídlom Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany, IČO: 36 234 176, právne zastúpenému spoločnosťou Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA, s.r.o., so sídlom 1. mája 173/11, 911 01 Trenčín, IČO: 47 234 679, o zaplatenie 1.999,40 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Svidník č.k. 1Csp/73/2019-77 zo dňa 05.02.2020 takto

rozhodol:

Zrušuje rozsudok a vracia vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Svidník (ďalej aj len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol takto:
„I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 1 999,40 eura s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z dlžnej sumy od 28.5.2019 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku.
II. Žalobca má nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 100 %, o ktorých výške bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.“

V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou súdu prvej inštancie podanou 02.08.2019 domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 1.999,40 eura s príslušenstvom ako sumy bezdôvodného obohatenia z úverovej zmluvy, ktorá bola medzi stranami sporu uzavretá pod č. XXXXXXXXXXXX dňa 24.09.2010. Rozsudkom Okresného súdu Svidník z 22.11.2017 sp.zn. 2Csp/82/2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 11.10.2018 sp.zn. 19Co/74/2018 bolo rozhodnuté, že úver poskytnutý na základe tejto úverovej zmluvy je úverom bezúročným a bezpoplatkovým. Po doručení tohto rozsudku žalobca požiadal o jeho právne posúdenie a následne listom z 21.05.2019 vyzval žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia predstavujúceho rozdiel medzi poskytnutou sumou úveru 3.000 eur a zaplatenou sumou za tento úver 4.999,40 eura. Uviedol taktiež, že posledná platba bola uhradená 03.01.2018 vo výške 10,36 eura. Bezdôvodné obohatenie žiadal vydať spolu s úrokom z omeškania 5 % ročne zo sumy bezdôvodného obohatenia od 28.05.2019 do zaplatenia.

Súd prvej inštancie konštatoval, že voči vydanému platobnému rozkazu pod č. 1Csp/73/2019-47 z 10.09.2019 podal žalovaný odpor, v ktorom vzniesol námietku premlčania v subjektívnej premlčacej dobe a čiastočne taktiež aj v objektívnej dobe. Čo sa týka subjektívnej premlčacej doby mal za to, že za jej začiatok možno považovať deň kedy sa vykonali prvýkrát úhrady bez domnelého právneho dôvodu, keďže skutkové okolnosti boli žalobcovi známe. Žalobca vedel, že plní zo zmluvného vzťahu, vedel koľko plní a komu plní, pri posudzovaní subjektívnej doby sa nevyžaduje mať znalosť právneho posúdenia veci, ale znalosť skutkových okolností vzťahu, z ktorého je žiadané bezdôvodné obohatenie. Žalobca splátku istiny uhradil 15.07.2014. Nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia je po dátume 15.07.2016 premlčaný v subjektívnej premlčacej dobe. Splátky na úhradu záväzku z úverovej zmluve žalobca uhrádzal v období od 15.10.2010-03.01.2018, kedy uhradil poslednú splátku úveru. Pri aplikácii

trojročnej premlčacej doby je nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia z úverovej zmluvy, ktorý si uplatňuje pred lehotou 01.08.2016 premlčaný aj v objektívnej premlčacej dobe. Žiadal preto žalobu zamietnuť.

Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 24.09.2010 žalobcovi bol poskytnutý úver vo výške 3.000 eur, ktorý sa zaviazal splácať v 84 mesačných splátkach vo výške 71,50 eura, pri ročnej úrokovej sadzbe 18,80 %, RPMN od 21,5 % po 22,2 % a priemernej hodnote RPMN vo výške 18,09 %. Z rozsudku Okresného súdu Svidník sp. zn. 2Csp/82/2017 zo dňa 22.11.2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 19Co/74/2018 zo dňa 11.10.2018 zistil, že súd určil, že úver poskytnutý na základe úverovej zmluvy č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 24.09.2010, uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným je bezúročný a bez poplatkov. Z odôvodnenia predmetného rozsudku zistil, že predmetná úverová zmluva neobsahovala zákonné náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f), k), y) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Medzi stranami sporné nebolo, že na úver poskytnutý vo výške 3.000 eur žalobca uhradil žalovanému sumu 4.999,40 eura. Súd konštatoval, že žalobca predložil výpisy z účtu.

Žalovaným namietané premlčanie žalobou uplatneného nároku mal súd prvej inštancie za nedôvodné. Na vec je potrebné aplikovať desaťročnú objektívnu premlčaciu dobu podľa § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Žalovaný ako nebankový subjekt má dlhodobu v predmete svojej činnosti poskytovanie úverov, jeho povinnosťou bolo poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov, ako profesionál musel vedieť a poznať zákonnú požiadavku náležitostí úverovej zmluvy podľa zákona o spotrebiteľských úveroch. Zo strany žalovaného ide o konanie úmyselné, minimálne v rovine uzrokovania a nepoctivé vo vzťahu k spotrebiteľom, keďže úverová zmluva bola uzatvorená 24.09.2010 a žaloba bola podaná na súde 02.08.2019 teda pred uplynutím desaťročnej objektívnej premlčacej doby. Preto všetky plnenia, ktoré žalobca poskytol žalovanému z titulu úverovej zmluvy boli poskytnuté do podania žaloby 02.08.2019 po dátume 24.09.2010, objektívna premlčacia doba 10 rokov neuplynula. Subjektívna premlčacia doba môže začať plynúť kedykoľvek počas plynutia objektívnej premlčacej doby. Z vyjadrenia žalobcov súd zistil, že žalobca sa o bezdôvodnom obohatení dozvedel najskôr z doručenia rozsudku krajského súdu v mesiaci október 2018, resp. od momentu kedy mu bolo právnym zástupcom vysvetlené, že má nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Do podania žaloby na súd 02.08.2019 neuplynula subjektívna premlčacia doba dvoch rokov. Z týchto dôvodov žalobe vyhovel.

Pri právnom posúdení odkázal na ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch - § 1 ods. 2, § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1, na ustanovenia Občianskeho zákonníka - § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1, 2, 5, § 54 ods. 1, § 457, § 451 ods. 1, 2, § 517 ods. 2, § 563, § 107 ods. 1, 2, na ustanovenie § 3 ods. 1 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z.

Výrok o trovách konania odôvodnil ustanovením § 255 ods. 1 CSP vychádzajúc z pomeru úspechu a neúspechu strán sporu vo veci.

2. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalovaný z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) Civilného sporového poriadku. Poukázal na to, že v konaní vzniesol námietku premlčania vo vzťahu k celej výške žalobcom uplatneného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Súd prvej inštancie však na vznesenú námietku premlčania neprihliadol. Žalovaná suma je preto premlčaná v celom rozsahu. Poukázal na to, že zmluva medzi stranami sporu bola uzatvorená v roku 2010 kedy judikatúra vo veci spotrebiteľských sporov nebola natoľko obsiahla a rôznorodá ako v súčasnosti. Žalovaný je subjektom poskytujúcim úvery za účelom výkonu podnikateľskej činnosti. Je preto zrejme a prirodzené, že za poskytnutie úveru požaduje na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere odplatu vo forme úrokov a poplatkov. Je nedôvodné a nepreukázané zastávať názor, že žalovaný mal záujem úmyselne neuvádzať do zmluvy náležitosti vyžadované zákonom, pretože táto skutočnosť by pre neho znamenala len sankciu v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru. Úmyselné bezdôvodné obohacovanie sa pri subjekte poskytujúcom úvery, preto na základe týchto skutočností považuje za vylúčené. V tejto súvislosti poukázal na viaceré rozhodnutia prvoinštančných ako aj odvolacích súdov Slovenskej republiky rovnako na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1Cdo/238/2017 z 18.10.2018, ktoré podporujú jeho názor o nemožnosti aplikácie desaťročnej premlčacej doby. Ohľadne plynutia subjektívnej dvojročnej premlčacej doby uviedol, že za jej začiatok možno považovať práve deň kedy sa vykonali prvýkrát úhrady bez domnelého právneho dôvodu, keďže skutkové okolnosti boli žalobcovi známe. Žalobca uhradil sumu požičanej istiny splátkou splatnou 15.07.2014. S ohľadom na uvedené je nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia po dátume 15.07.2016 premlčaný v subjektívnej premlčacej dobe. Žalobca uhrádzal splátky na žalovanej úverovej zmluve v období od 15.10.2010 do 03.01.2018 kedy uhradil poslednú splátku úveru. Pri posúdení premlčania nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia a toho, že žaloba bola súdu doručená 02.08.2019, pri aplikácii trojročnej

premlčacej doby je nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia z úverovej zmluvy, ktorý si uplatňuje pred lehotou 02.08.2016 premlčaný aj v objektívnej premlčacej dobe. Žalovaný preto žiadal, aby odvolací súd rozsudok prvoinštančného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prípadne aby rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietne a prizná žalovanému nárok na náhradu trov provinštančného ako aj odvolacieho konania.

3. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že žalobca po doručení rozsudku Krajského súdu v Prešove z 11.10.2018 sp.zn. 19Co/74/2018 požiadal o právne posúdenie rozsudku a následne listom z 21.05.2019 označeným ako posledný pokus o zmier vyzval žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.999,40 eura. Jeho nárok premlčaným nie je, pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby zákon predpokladá to kedy sa dotknutá osoba dozvedela o bezdôvodnom obohatení a kto ho získal, nie teda čas kedy sa dozvedieť mala a mohla s poukazom na to, že mala poznať právo. Právny poriadok slová „vedieť mal a mohol“ pritom obsahuje v iných prípadoch, na účely začiatku premlčacej doby ich nestanovil. Existuje obava, že nedôsledným výkladom zákonného termínu „dozvie sa“ potiera sa rozdiel medzi objektívnou a subjektívnou dobou. Najzávažnejšie negatívne následky by nastali v prípade rozumovo menej vyspelých osôb, ktorým by sa nanútila povinnosť poznať aplikáciu práva bez ohľadu na úroveň ich mysle. Nemožno všetkým prikázať bez rozdielu úroveň mysle byť „advokátom“, aj keď ani u advokátov nemožno vylúčiť, že sa o bezdôvodnom obohatení dozvedia až odstupom času po vykonaní plnenia. Pre začiatok plynutia subjektívnej doby je rozhodujúce poznanie skutkových okolností, nie právneho posúdenia, no okolností nie zo zmluvy, ale okolností z porušenia práva, v danom prípade z bezdôvodného obohatenia (okolnosť, že došlo k porušeniu zákona, o výške bezdôvodného obohatenia a príčinnej súvislosti medzi prvými dvoma okolnosťami). Rozhodujúci je subjektívny moment, to kedy má osoba k dispozícii údaje, ktoré jej umožňujú podať žalobu na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia. Relevanciu má teda to, kedy sa dotknutá osoba dozvie, že plniť nemala a nie že plnila. Žalobca vyhlásil, že o tom, že sa na jeho úkor niekto obohatil, dozvedel sa po doručení rozsudku Krajského súdu v Prešove z 11.10.2018 sp.zn. 19Co/74/2018 a následne listom z 21.05.2019, kde žalovaného vyzval na vydanie bezdôvodného obohatenia. Žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

4. Krajský súd v Prešove (ďalej aj len „odvolací súd“), príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru o existencii dôvodov pre zrušenie rozsudku súdu prvej inštancie a vrátenie veci na ďalšie konanie a nové rozhodnutia.

5. Ako vyplýva z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, súčasťou práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces je, aby súd vo veci na skutkový stav aplikoval platný a účinný právny predpis, objektívne posúdil všetky skutočnosti závažné pre rozhodnutie z hľadiska relevantných predpisov v zmysle zásady iura novit curia a starostlivo sa vecou zaoberal tak, aby poskytol účinnú právnu ochranu (sp. zn. II. ÚS 71/97, III. ÚS 64/2000, IV. ÚS 77/02 a II. ÚS 249/04), pričom rozhodnutie všeobecného súdu musí uviesť dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené a vysporiadať sa s tými argumentmi účastníkov, ktoré sú vo veci relevantné (III. ÚS 119/03, IV. ÚS 115/03).

6. Obsahové náležitosti rozsudku určuje ustanovenie § 220 CSP. Ich správnosť a úplnosť je predpokladom vykonateľnosti a preskúmateľnosti rozhodnutia. Či je rozhodnutie preskúmateľné alebo nie sa dá zistiť len z jeho odôvodnenia.

V tejto súvislosti je právne významné ustanovenie § 220 ods. 2 CSP, podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil a aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Štruktúra odôvodnenia rozsudku je v priamej spojitosti so základným právom na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Ak súd pri odôvodňovaní rozsudku nepostupuje spôsobom, ktorý záväzne určuje ustanovenie § 220 ods. 2 CSP dochádza nielen k tomu, že rozsudok je nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov alebo pre ich nezrozumiteľnosť, ale aj k tomu, že základné právo na súdnu ochranu nie je naplnené reálnym obsahom. Konanie a rozhodovanie všeobecných súdov

sa uskutočňuje v predpísanom ústavnom a zákonnom rámci, rešpektovanie ktorého vylučuje svojvôľu v ich postupe, pričom vylúčenie svojvôle sa zabezpečuje viacerými prostriedkami, vrátane ich povinnosti svoje rozhodnutia odôvodniť. Odôvodnenie rozhodnutí dovoľuje účastníkom konania posúdiť ako súd v ich veci vyložil a aplikoval príslušné predpisy a akými úvahami sa spravoval pri svojom rozhodovaní o veci samej.

7. Žalobou bol uplatnený nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, vo vzťahu ku ktorému žalovaný vzniesol námietku premlčania pre uplynutie tak subjektívnej a z časti aj objektívnej premlčacej doby. Pre posúdenie relevantnosti námietky premlčania z právneho hľadiska je podstatným zistenie skutkových okolností. U nároku, ktorý bol predmetom konania bolo podstatným posúdiť časové súvislosti plnenia žalobcu na úhradu záväzku z úverovej zmluvy, ktorú so žalovaným uzavrel, keďže to, že poskytnutý úver bol úverom bezúročným a bezpoplatkovým bolo už judikované v inom konaní. V spise na č.l. 20-42 sa nachádzajú výpisy z účtov žalobcu, obsahom ktorých sú aj sumy svedčiace o úhradách záväzku na úverovú zmluvu s dátumami realizovaných úhrad. V rozsudku súdu prvej inštancie sa však žiadne skutkové zistenia z týchto listín vyplývajúce nenachádzajú, čím nemohol byť vytvorený predpoklad pre riadne a správne posúdenie nároku, ktorý bol predmetom konania a osobitne vznesenej námietky premlčania, tak subjektívnej ako aj objektívnej premlčacej doby. Súd prvej inštancie vo vzťahu k objektívnej premlčacej dobe, ktorá podľa jeho názoru má byť desaťročná uviedol, že žalovaný ako nebankový subjekt má dlhodobo v predmete činnosti poskytovanie úverov a jeho povinnosťou bolo poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov. Súd prvej inštancie o nároku žalobcu rozhodol 05.02.2020, v tom čase bolo známe už rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 1Cdo/238/2017 z 18.10.2018, v ktorom Najvyšší súd Slovenskej republiky uviedol, že samotné všeobecné skutočnosti (fakty) o profesionálnom podnikateľskom postavení nebankových subjektov v oblasti poskytovania úverov a doterajšia súdna prax týkajúca sa ochrany spotrebiteľa v obdobných prípadoch samé o sebe nemôžu bez ďalšieho zakladať nepriamy úmysel nebankového subjektu (veriteľa). Súd prvej inštancie sa s týmto názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nevysporíadal. Zo spisu pritom nevyplývajú tvrdenia žalobcu svedčiace pre to, že by uzatvorením zmluvy so žalobcom sledovalo získanie majetkového prospechu bez spravodlivého dôvodu, t.j. že by bolo produktom jeho zámernej činnosti smerujúcej k dosiahnutiu majetkového prospechu. Vo vzťahu k začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby mal súd prvej inštancie za to, že rozhodným časovým momentom pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby bolo doručenie rozsudku krajského súdu v mesiaci október 2018, v ktorom bolo konštatované, že zmluva, ktorú strany sporu uzavreli je zmluvou bezúročnou a bezpoplatkovou. Pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby pre vydanie bezdôvodného obohatenia je pritom rozhodujúci moment kedy sa oprávnený subjekt dozvie skutkové okolnosti odôvodňujúce právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, nie právne znalosti. Treba pritom vychádzať z verifikovateľnej reality. V tomto zmysle sú skutkovými okolnosťami také skutkové znalosti, ktoré sú objektívne rozpoznateľné a ktoré spolu s vedomosťou o subjekt, ktorý sa obohatil, sú rozhodujúcimi pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby.

Pri nezistení skutkového stavu z vykonaných dôkazov súd prvej inštancie nemohol vec riadne správne právne posúdiť. Jeho rozhodnutie je tým nepreskúmateľné, čím sa znemožnilo strane, aby uskutočňovalo jej patriace procesné právo v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Vzhľadom na to, že tento nedostatok nebolo možné napraviť ani v konaní pred odvolacím súdom, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP a podľa § 391 ods. 1 CSP a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

8. V priebehu ďalšieho konania súd prvej inštancie vec opätovne prejedná a rozhodne, zistí a posúdi skutkový stav a na základe zisteného skutkového stavu posúdi dôvodnosť alebo nedôvodnosť vznesenej námietky premlčania pre uplynutie tak subjektívnej ako aj objektívnej premlčacej doby v tom zmysle, či táto námietka, alebo jedna z nich, je v úplnosti alebo z časti dôvodná. Pokiaľ opätovne dospeje k záveru o tom, že žalobca uplatnil na súde svoj nárok včas, svoje závery o skutkových zisteniach a právnom posúdení odôvodní spôsobom zodpovedajúcim § 220 ods. 2 CSP tak, aby obsahovalo dostatok dôvodov a ich uvedenie bolo zrozumiteľné. Pri posudzovaní plynutia objektívnej premlčacej doby sa bude zaoberať názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uvedeným v jeho uznesení z 18.10.2018 sp.zn. 1Cdo/238/2017 a rovnako názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 7Cdo/227/2019 z 27.05.2020, v ktorom je odkaz na rozhodnutie 1Cdo/238/2017.

9. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie aj o nároku na náhradu trov konania vrátane trov odvolacieho konania (§ 396 ods. 3CSP).

10. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.